

Az utca embere

Pásztor Anita Enikő

Az utca embere

Pásztor Anita Enikő

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Előszó

Kilépve a gőzölgő kaja, a billentyűcsapkodás, a hangos szomszédok, a forgalmas utak, az idegesítő megpróbáltatások és a szenvedélyek magukkal ragadó világából, mintha értelmetlenné válna a lét, amiben azt sem tudva sokszor merre sietünk - vásárolni, a gyerekért az iskolába... - csak rohanunk, s olykor elképesztően rossz kapcsolatot ápolva az idővel, keresünk valamit. Valami kézzelfoghatóbb magyarázatot. Olykor egy mosolyt, olykor egy vallomást. Emberi, apró dolgokat, amik segítenek megérteni a mindennapokat. S mikor megtaláljuk a világ legtermészetesebb dolgait, például a család és a saját munkánk sikerét, úgy gondoljuk igen, így van oka az életünknek. Nem mintha mindazok potyautasok lennének a világban, akik szerintünk nem normálisak, csak mert máshogyan gondolkodnak és élnek. Hisz sokan azt hiszik, másmilyennek kellene lennünk. Humoristának, feleségnek, műsorvezetőnek, anyának, angyalnak, vagy egy ártatlan növénynek... Jelentem, én próbálkoztam! Nem jött össze. Hív mindaz, amit tennem kell. És ha igazán őszinte akarok lenni, akkor még mindig jobb ez így nekem, mint például a gazdaság, amit olyan nagyon elvárnak, hangoztatnak, szabadság címszó alatt. Édesanyámra is foghatnám ezt az önkifejezési kényszert, mert már az ovis széken ülve is meséltem. Ez volt a büntetésem. De ami hiba, az voltaképpen nem hiba, és ha valaki ezt átlátja, a saját kezében tartja a mindennapokat, míg a legrosszabb esetben is hagyja az eseményeket zajlani úgy, ahogyan zajlaniuk kell. Mégis, mitől lesz szebb és könnyebb? Szerintem attól, hogy merítünk belőle. Az erényeinkkel. Ha megküzdünk mindazzal, ami mozgásképtelenné teszi a személyiségünket, attól függetlenül, hogy ki mit gondol. Hisz ilyen vagy olyan formában, de mindannyian lényeges szereplői vagyunk a közös életünknek. Én ezt a formáját választottam a nagybetűs körforgásnak, annak a reményében, hogy lehetek válasz, gyógyszer, vagy akár egy ötlet valaki számára.

Taps és mámor

Eltűntem, hogy hiányozhassak. Igazából nem tudom miért. Lehet, hogy szenvedni akartam. Szomorúan kirakott a kocsiból, én pedig elköszöntem.

Újra egyedül vagyok. Egy egyszerűnek tűnő dalt hallgatok, mert kellene ezek a könnyek a hidegen maradt arcomon, amit egész nap csípett az őszi szél, egy eljátszott szüretelésen velem. Még arra is gondoltam, hogy játszanom kellene a barátja hátragumizott hajával, csak az jutott eszembe, hátha meglátná és fájna. Szeretlek, bár kimondani nem tudom, lehet épp ez a lényege a kettőnk közötti nem tudom minek, talán románcnak.

Elterülök a foteljében, a kabátom még rajtam. Tudom, hogy dolgoznia kell. Maradnék, de az ölében, mert önző vagyok, és olykor utálom, hogy jobban szereti nálam a számítógépet.

Némán, hosszan ordítok utána, de szeretném, ha nyugodtan piálna.

Fázok, hazafelé is szívesen fáztam volna.

- Takarodj innen, lépj le! - mondtam még egy előző napon, de csak öleltem volna még, akkor is, ha szerinte többet érnek a mondatok. Ez a beteljesülni képtelen szerelem, amiben minden büntudat nélkül kikapcsolhatom a telefont. Összeszorította száját, lehúzta a sofőrablakot. Még néztem egy darabig utána, s vártam beérjek végre az ajtómon. Nem számít! Semmi sem! Jól főzöl! Lehet csak ennyi a lényeg. Hogy rá tudtál venni a kagylóevésre.

- Téged még haza kell vinni, nem, vagy maradsz? Mit csinálsz? Innék pálinkát.. - mondja, amitől elkeseredek, mivel előző nap beszéltük meg, hogy nem iszik, együtt maradunk. Aztán tudatosan fogadom el, van igazán komolyabb dolga is, minthogy velem legyen.

Nem tudom ki vagy, talán csak érzem. Tovább is megyek, ha hív az eltökéltségem. Azt sem tudom, hogy mi lesz nekem. Egy emlék, vagy az életem egy sokadik, kiürített üvege. Nem tudom... De úgy tűnik, hogy ebben a szonettben a tapsolást is végighallgatom.

Egy fasírtba gyúrt villanás vagy!

De ennél több semmi nem lehetsz, mert ránk borult egy hosszan tartó szürkeség. Van, aki szereti, és van, aki lelkesedik egy szebb napért. Nem történik semmi különös, bár mégis mintha a levegőben lenne, hogy közösen várunk valami csodát.

Egy pad szélén ülök, amit elnyel a köd. Egy kihalt játszótér közepén próbálom kizárni a külvilág zaját. Az autók gyorsaságát és a mentők szirénáját.

Beugranak villanások. A jövőről, a múlttól. De leginkább a jelen vágyairól. Mocorgok. Hideg a pad. Egy pillanatra hazamennék, csak nincs hova. Kiben, miben, hogyan és miért lennék boldog, és egyáltalán fontos ez most nekünk? Ha olyan értelmetlenül daráljuk a húst a vendégségnek, gyúrjuk fasírtba a gondolatainkat, aztán a forró olajban sütve raktározzuk el a megvalósíthatatlan álmainkat...

Képek hadát sorakoztatjuk fel magunk elé. Gondosan leporoljuk róluk a halványságot, hogy a látvány színesebb legyen. Ezek állóképek, amikben csak az elménk mozog. De kellene. Nagyon. Szépek, gyűröttek, kopottak, intenzívek, és elsötétült idióták ezek a diák. Mindegyik egy részlet a valóságból. Megőriznek romokat, együttlétet, feltárt sírokat, tankokat, újrarendeződő fejlődést, és mióta csak élünk, a kirakós játékaink alapját képezik.

Kicsi dolog ihleti a nagyokat, majd a nagyok hibái szülik meg újra a kicsiket. Majd közösen láthatatlan mozgatórugókat alkotnak. És a szellem valamiféle anyagba zuhan. De mindez kit érdekel? A gyerek tetves a játszótéren. Két héten belül raboltak ki ötször egy óvodát. A forint napról napra betegebb. Se kenyered, se benzined. Pedig dolgozol. De kit érdekel?

A szomszédodat sem hatja meg. Mindenki áldozat, mindenki szenved, mindenki sajnálja és mindenki máshogyan akarja, hogy jobb legyen. Mégis ugyanazokat a köröket írjuk le. Kődbe borult a pad, amin ülök. Fázva mocorgok a legszélére ülve és képzeletben zongorázok.

A dalom partitúrája megnyugtató villanások. Nem kell a büntudat. Az álmok nem megvalósíthatóak. A gyerekeknek, a segítségre rohanóknak, és az utazóknak sem azok. Az időben a válasz, hogy hol van az otthonunk. Hogy a fasírtba milyen ötlet kerüljön és, hogy kik jöhetnek el vendégségbe. Nem is kell mindent tudni ennyire előre.

A szürkeség sem fogja sokáig bírni, mert mire kihülünk alatta, tovább is vonul. Lelkesnek lenni egy szebb napért éltető dolog, de csak akkor, ha nem fér bele a külvilág zaja. A képek tiszták benne, s mögöttük a gondolatok, míg a vászonra vetítése egy otthonos pillanat. Ez csak téged érdekelhet. Mert a te villanásod, csak a te csodád. Már régóta nem lehet közös az enyémmel. Mert se kenyérünk, se benzinünk. Se közös vágyakozásunk. Elhomályosodott a kép. Rajta a magyar társadalommal.

A ház

A tűzszikrák az égre szöktek, hogy csillagokká váljanak, s a nagy magasság egyszer csak tele lett. A festőművész egy didgeridoo-s zenésszel szájrezonált, mi pedig - a nagy csapat - „eggyé váltunk”. Körbe állva a tüzet, fogtuk egymás kezét, és magyar népdalokat énekeltünk. Mielőtt „halk szellemekként” kezdtük volna ünnepelni „a közelgő pólusváltást”, egy hosszú szakállas férfi mondott beszédet, ötpercenként egy egyvonalas Dó-hang szünettel: „Hadd legyen e népnek elég ereje, hogy beteljesítse azt, amire rendeltetett. Hadd legyen a magyarnak elég kitartása átvészelné a pusztulást. Hadd legyen ez a nemzet boldog és becsületes. Hadd maradjunk együtt, együttes erővel...” A szavak - így egy félóra és dupla adag bableves elteltével - összefolynak a fejekben. Rámtört a spirituális fosás. A fura világban élő festőművész kiállításra, és tűzgyújtásra invitált minket a mesebeli kerekérdő szélére. A hideg, szeles idők csak pár napja tartanak. Alig ért véget a nyár, de már télies hideg van. Nemrég még alig éreztem a nagylábujjamat. Csak álltam a farakás mellett, ahol egy gyerek azt kérdezte:

-És ki fogja meggyújtani?- mire azt válaszoltam magamban: „Az Isten, kisfiam.” De talán meghallotta. Odajött hozzám, és megfogta a kezemet. Húzott maga után, hogy mutasson valamit. Egy festményekkel teli oszlopsorhoz vitt.

-Nézd, ez egy gyertya. - mondta, s az apró láng elé guggolt.